

13. mar 2010

THE TOMBSTONE TELEGRAPH

NUMMER 28

Indhold

- Chefens hjørne
- 25. februar – en historisk dag for SEC COY, Shorabak Garrison
- Bagsidebillede

Chefens Hjørne

Af oberstløjtnant Per Korshøj Andersen, DETCO, hold III.

Et lys for enden af tunnelen

Kære læsere.

Jeg skrev i vores seneste nyhedsbrev, at garnisonens væsentligste udfordring her og nu er, at den befinder sig i et ledelsesmæssigt tomrum mellem to korpshovedkvarterer. Denne udfordring gælder stadig, men jeg synes allerede nu, at kunne skimte et lys for enden af tunnelen.

Hovedparten af officererne og befalingsmændene fra det nye 215. korps ankommer til Shorabak i disse dage for at oprette korpshovedkvarteret, således at kommandoen snart kan overtages. Selve korpschefen er sandsynligvis også ankommet når du læser disse linjer.

Ankomsten af så mange officerer og befalingsmænd (heraf blandt andet mindst 3 generaler og 15 oberster) skaber en lang række af praktiske udfordringer for garnisonen og dermed for den danske OMLT. Indkvarteringen er et eksempel herpå. Hvor skal de indkvarteres? Hvor mange officerer kan der bo på samme kvarter? Hvor stor forskel må der være på indkvarteringsstandarden for de enkelte kategorier af officerer? Hvem skal flytte for at skabe den nødvendige plads til de nye?

Den assisterende korpschef, der er ankommet sammen med forkommandoen, udviser en passende forståelse for garnisonens problemer, og har ikke urimelige forventninger til, hvad garnisonen kan støtte med på den korte bane. Det er positivt, fordi en konstruktiv forventningsafstemning fra starten medvirker til at skabe et godt samarbejds-klima mellem korpshovedkvarter og garnison.

Korpsets operative hovedkvarter skal indrettes i garnisonens trænings- og undervisningsbygning, der har form og karakter som en mellemstor dansk landbrugshal. Indledningsvis er det aftalt, at korpset skal disponere over halvdelen, men OMLT anbefaler og forventer, at bygningen helt skal overdrages til korpset. Dette giver igen OMLT udfordringer, idet hallen hidtil har udgjort et centralt element i garnisonens undervisning i først og fremmest religion, læsning og skrivning. OMLT arbejder på at skaffe brugbare alternative faciliteter, og vi synes det begynder at haste, idet håndværkere allerede er i gang med hammer og søm for at indrette hallen til operativt hovedkvarter. Dette medfører i sagens natur, at der ikke samtidig kan gennemføres undervisning.

Det er netop på baggrund af den konstruktive og samarbejdende tilgang mellem korps, garnison og de respektive mentorer at jeg mener, at der er lys for enden af tunnelen. Det gamle mundheld om at godt begyndt er halvt fuldendt gælder også internationalt, selvom der i den fortsatte proces nok skal dukke en del knaster op, der skal hævles af. Så længe alle parter har en konstruktiv tilgang skal den danske OMLT nok føre høvlen.

I dette nyhedsbrev kan du læse om en rigtig succes-historie. Chefen for garnisonens sikkerhedskompani bestod med glans sin første prøve som leder af en joint patrulje mellem styrker fra flere nationer i garnisonens interesseområde. Det er i særlig grad en succes-historie fordi det jo netop er hensigten med vores tilstedeværelse at sætte de afghanske soldater i stand til selv at kunne løse de nødvendige sikkerhedsopgaver. Rigtig god fornøjelse med læsningen.

25. februar – en historisk dag for SEC COY, Shorabak Garnison.

Af Jesper S., S3 Force Protection mentor

Denne dag kulminerede 14 dages mentorering, da SEC COY chef, kaptajn Raheem, stod i spidsen for en joint patrol med United States Marine Corps (USMC). En patrulje som han selv havde planlagt.

Den 10 FEB, godt og vel to uger efter at OMLT III havde overtaget kommandoen, var jeg til det ugentlige J3 Force Generating Meeting sammen med vores amerikanske og britiske samarbejdspartnere. Her blev det foreslået, at SEC COY skulle planlægge og lede en joint patrol i vores Area of Operation (AO). Forsamlingen kiggede på undertegnede, og med vanligt dansk overskud sagde jeg, at det var da en glimrende idé. Jeg var på dette tidspunkt ikke klar over, at noget lignende ikke var gennemført tidligere.

Efter mødet sad jeg med den amerikanske operationsofficer og talte lidt om mulighederne for den kommende ANA ledede operation. Her gik det hurtigt op for mig, at det var første gang, at ANA skulle planlægge og efterfølgende lede en operation med USMC. Det blev opgaven

selsvagt ikke mindre spændende af, og der tegnede sig en glimrende mulighed for at mentorere på en konkret planlægningsopgave. Jeg var overbevist om, at selve udførelsen ville blive det mindste problem. Planlægningen ville dog kræve intensiv mentorering og kammerathjælp fra min side. Dette skulle vise sig at være et ganske godt bud på den efterfølgende uges oplevelser.

Sammen med USMC blev det besluttet, at patruljen skulle gennemføre en shura i en nordligt beliggende bebyggelse cirka 9 km fra Shorabak, der kaldes "Star Wars Village". Ugen forinden var der fra dette område blevet affyret en raket mod vores lejr, og man ønskede fra amerikansk side at få noget information om beboerne i bebyggelsen, og eventuelt undersøge om der i bebyggelsen fandtes noget viden om affyringen. USMC ville kunne afgive en sektion plus (4-5 køretøjer med tung tårnbevæbning) til formålet, hvilket jeg vurderede, ville kunne dække Raheems behov for støtte og sikring af kolonnen og bebyggelsen.

Rammerne for patruljen var nu aftalt mellem undertegnede og USMC. Vi var enige om formål, forventet dag for gennemførelse, kommando- og støtteforhold samt en overordnet tidsplan for planlægningen. Jeg skulle arbejde med Raheem således, at han var i stand til på egen hånd at udgive en samlet befaling til underlagte enheder (USMC) enten den 23. eller 24. februar. Vi var dog enige om, at jeg gav USMC en hardcopy af planen en dag eller to før Raheems befalingsudgivelse, så vi var sikre på, at der ikke ville dukke uforudsete problematikker op ved selve udgivelsen. For alle parter, ikke mindst for Raheem, var det vigtigt at opnå en succes, der kunne bygges videre på.

I en militær organisation er det evige mantra, at kommandovejen skal følges. ANA følger ikke altid kommandovejen. Sjældent er måske et mere præcist udtryk, men det er jo en af de ting, vi som mentorer vil prøve at hjælpe vores venner til at blive bedre til. Derfor aftalte jeg med vores XO Thomas, at han forelagde ideen om en ANA ledet patrulje til garnisonens operationsofficer således, at denne kunne befale SEC COY til at udføre arbejdet. Det virkede egentlig ganske udmærket. Operationsofficeren sagde god for ideen, og jeg kunne begynde at mentorere Raheem.

SEC COY chef, kaptajn Raheem

Som fortalt i en tidligere artikel så griner Raheem og jeg meget sammen. Det gjorde vi også den dag, da jeg fortalte ham, at operationsofficeren havde befalet, at han skulle planlægge en joint patrol med USMC som underlagt enhed.

Jeg kan godt unde jer at opleve Raheem grine. Det er meget smittende og hjerteligt. Jeg tager ofte mig selv i at grine højlydt sammen med ham, uden egentlig at vide hvad vi griner af – jeg kan bare ikke lade være. Når så tolken, der ofte også selv griner, endelig får oversat det som Raheem har sagt, er det ofte ikke helt så morsomt som grineriet egentlig lagde op til, men det betyder i virkeligheden ingenting!

Denne dag tror jeg egentlig ikke, at jeg fik overbevist Raheem om, at han rent faktisk skulle planlægge og lede en patrulje med USMC. Jeg tror, at han opfattede det som en slags hensigtserklæring – noget der med tiden måske kunne blive aktuelt.

Jeg skulle have Raheem overbevist om, at det var aldeles aktuelt, at han den 25. februar stod i spidsen for en patrulje. Den efterfølgende dag tog jeg et kort over vores AO med over på hans kontor. Jeg gav ham det og sagde, at han måtte beholde det, så han kunne benytte det i forbindelse med planlægningen af hans forestående opgave. Hans store smil bredte sig i ansigtet, og han takkede for den fine gave... Jeg satte mig ned ved siden af ham og udpegede Star Wars Village på kortet. Jeg spurgte forsigtigt, om han havde gjort sig nogle overvejelser om, hvordan han ville løse den forestående opgave. Det var ikke tilfældet. Han mente ikke, at det var noget han kunne stå for, da han jo ikke havde personel, materiel og så videre til at løse sådan en opgave. Det stod klart for mig, at jeg skulle gribe opgaven lidt anderledes an, hvis det skulle ende ud i en succesfuld planlægning og gennemførelse. Resten af formiddagen brugte vi på at tale om en række af de problemer, som Raheem står overfor i hans daglige arbejde med at sikre garnisonen.

Munter kaptajn Raheem

Raheem på tur

Der var nu kun en uge til den 25. februar Vi *skulle* i gang med planlægningen. Jeg indtog Raheems kontor og forklarede, at vi var nødt til at komme i gang med planlægningen. Han svarede, at det ikke var nødvendigt at lave en plan. Vi tog bare af sted, gennemførte shuraen, og kørte hjem igen. I øvrigt var det langt fra sikkert, at han selv ville deltage i selve udførelsen, da han havde meget travlt på garnisonen.

Min tålmodighed bliver ofte sat på prøve herude, da det kan være meget svært at forstå, hvorfor alting skal være så besværligt. Der er hele tiden noget på tværs – hele tiden en undskyldning for hvorfor det ikke kan lade sig gøre og så videre. Det er bestemt udviklende at være mentor...

Et skridt ad gangen var min tanke. Men hvad er første skridt? Jeg prøvede med en morsom bemærkning: Ved du hvad det næstbedste i hele verden det er? Det er at have kommandoen over USMC... Et lille smil bredte sig på Rahems læber. Straks da jeg havde sagt det, frygtede jeg, at han ville spørge om, hvad det bedste så var. Det gjorde han heldigvis ikke. Nogle gange kan man godt glemme, hvilken kulturel virkelighed man befinder sig i.

Jeg prøvede at gøre det klart for ham, at det var nødvendigt at planlægge en joint patrol, da han jo havde en amerikansk enhed underlagt, og at denne forventede en plan for gennemførelsen af opgaven. Derudover var han selvfølgelig nød til at deltage, da hele opgaven var afhængig af hans deltagelse.

Jeg er ikke helt klar over hvorfor, men det virkede som om, at Raheem nu var klar til at gå i gang. Jeg tenderer til at tro på, at det har stor betydning at klarlægge, hvor vigtig han er i forhold til opgaven. Uden ham vil det ikke kunne lade sig gøre.

De næste 90 sekunder brugte han på, at fortælle hvordan patruljen skulle gennemføres. Selvsagt var det meget overordnet og ikke særligt struktureret, og jeg begyndte at spørge ind til detaljer såsom behov for støtte, timing, faglig tjeneste og så videre. Der var behov for en skabelon. Der var behov for en fempunktsbefaling. Jeg spurgte om han var bekendt med en skabelon der inddelte en ordre i fem punkter, Situation, Mission, Execution, Logistics og Command and Control. Det var han. Den havde han arbejdet med under sin officersuddannelse. Glimrende! Vi aftalte, at jeg gik hjem og fandt en skabelon på engelsk, og tog den med over til ham dagen efter.

Der var nu kun fire dage til, at Raheem senest skulle udgive sin befaling. Det var dog intet problem, da vi næste dag fik lavet en udmærket befaling, der efter min bedste vurdering var fyldestgørende. Den overordnede manøvreplan som han tidligere havde beskrevet på 90 sekunder, blev omdannet til en forholdsvis detaljeret befaling. Det foregik således, at jeg spurgte ind til de enkelte punkter i fempunktsbefalingen, Raheem svarede, jeg spurgte ind til detaljer,

På vej til befalingsudgivelse

Befalingsudgivelse

Raheem svarede, vi diskuterede punkterne, og vi enedes om detaljerne. Jeg førte pennen, så selve befalingen var indledningsvis på engelsk. Det tog et par timer. Vi aftalte, at tolken oversatte befalingen til dari således, at Raheem kunne benytte befalingen, når han skulle briefe amerikanerne. Endvidere aftalte vi, at det var en god ide, at indøve briefing/ordreudgivelsen.

Jeg afleverede et eksemplar af befalingen til operationsofficeren fra USMC, og bad ham om at komme med bemærkninger. USMC havde ingen bemærkninger, og tolken blev bedt om at oversætte befalingen til dagen efter.

Dagen efter gik jeg over til Raheem. Vi skulle indøve. Vi måtte lige igennem en indledende runde af undskyldninger for hvorfor, det nok var bedst, at jeg forestod ordreudgivelsen. Det var jo stadig ikke helt sikkert, at han selv ville deltage i patruljen. Igen måtte jeg finde superlativerne frem og fortælle,

hvor essentielt det var, at han deltog. Efter disse indledende knæbøjninger indøvede vi udgivelsen et par gange. Det der krævede en smule træning, var brugen af hans kort samt at han ikke bare læste op fra ende til anden, men derimod adresserede hans underlagte enheder undervejs i udgivelsen. Det var specielt vigtigt, at han ikke talte i alt for lange sætninger, da tolken så ikke fik det hele med i sin oversættelse.

Jeg aftalte med USMC, at befalingsudgivelsen skulle foregå den 24. februar om eftermiddagen. Der var to dage til. Da USMC havde fået en kopi af befalingen, vidste de selvfølgelig godt, hvad der skulle ske, så de havde god tid til at forberede og pakke det materiel, herunder et "shura kit" indeholdende tæpper med videre samt mad og drikke, som de i befalingen blev bedt om at tage med.

Befalingsudgivelsen gik rigtig godt. Raheem udgav befalingen langt bedre end under indøvelsen. Han var

Raheem benytter kortet til at befale for ruten til og fra bebyggelsen samt for placering af mobilt checkpoint

levende, brugte kropssprog og adresserede dem, han befalede til. Kortet blev brugt, og han bad folk om at samle sig omkring ham således, at de kunne følge med i terrænorienteringen. Det var en rigtig god oplevelse, og da Raheem til sidst spurgte, om der var nogen spørgsmål, var der ingen respons. Alle havde forstået befalingen! Den amerikanske operationsofficer brød tavsheden, og han roste Raheem for både befaling og udgivelse. Det var meget bedre, end han havde forventet. Raheem var tydeligvis stolt, og han takkede for roserne og sagde, at planlægningen var foretaget i samarbejde med hans mentor. Det var alle godt klar over, men jeg tager alligevel hatten af for, at Raheem ikke blot soledede sig alene i sin succes men nævner, at sejren har flere fædre.

Patruljen blev gennemført den 25. februar som planlagt. Selve gennemførelsen gik udmærket. Der var et par gange, hvor de taktiske manøvrer gik lidt fløjten, men overordnet set gennemførte vi de planlagte aktiviteter: USMC linkede op med ANA på Shorabak, kolonnen blev formeret, de sidste detaljer blev koordineret, patruljen kørte ud til bebyggelsen, USMC opsatte ydre sikring omkring byen, ANA og DA OMLT gik ind i byen, ANA opsatte indre sikring, Raheem fik kontakt til byens ældste, Raheem gennemførte en shura og fik spurgt ind til raketaffyringen, vi afsluttede shuraen og bevægede os ud af byen igen, formerede kolonnen, kørte en anden rute tilbage, opsatte et mobilt tjekpoint, searchede de biler der kom igennem, brød op og kørte hjem.

Shura i "Star Wars Village"

Efterfølgende har der været ros og anerkendelse at hente hos vores amerikanske samarbejdspartnere.

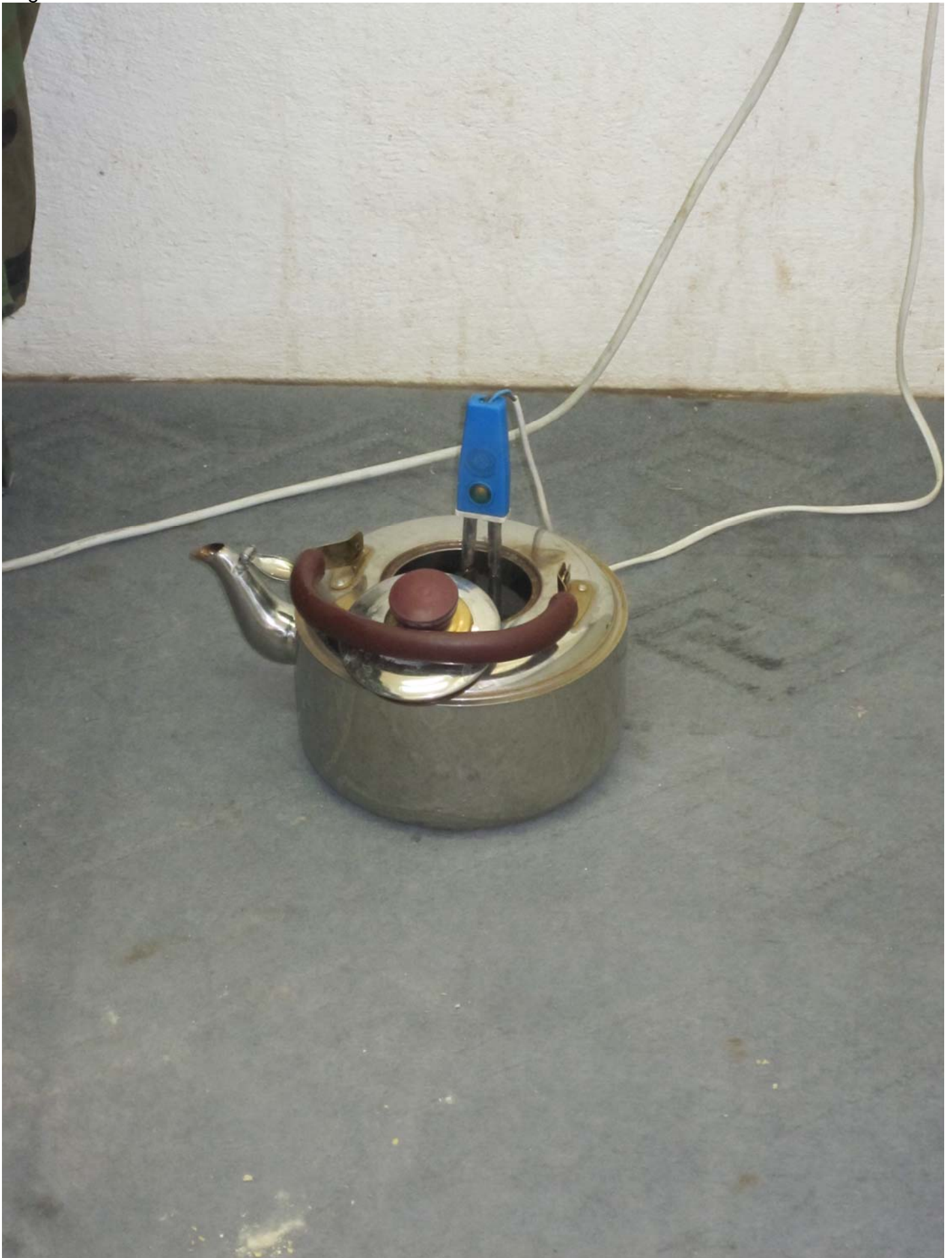
Efterfølgende har der været ros og anerkendelse at hente hos vores amerikanske samarbejdspartnere.

Deltagerne i kaptajn Raheems befalingsudgivelse

At Raheem har planlagt og gennemført en joint patrol som ledende officer, er et skridt i den rigtige retning. Planlægning er ikke en spidskompetence ved garnisonens ledelse, men forhåbentlig kan denne succesoplevelse være med til at skabe grobund for, at netop denne disciplin bliver en del af fremtidens benyttede ledelsesværktøjer

Bagsidebillede:

Der gøres klar til Chai (the)

Foto taget af Peter, Kommunikationsmentor